

Иван Вазов

Беше време...

Беше време, когато не знаех
ни унинье, ни мрачно безсилье
и с световните хали играех,
кат орел със разперени криле;

беше време, когато бедите
не страшаха душата ми млада
и с усмивка се фърлях в борбите
и във бурите търсех услада,

и за удара удар отдавах,
и на хулата с песен отвръщах,
и омразата малко познавах,
и вразите си често прегръщах.

И бях силен и млад, и бях жаден
за живот и за труд, и за радост...
Беше време... но що да повтарям
вечний стон на фръкналата младост?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8476>]